garanti om en mindste nettovægt pr. solgt enhed, skal denne pris sættes i forhold til varens samlede faktiske nettovægt.

Lecourt Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Monaco

Pescatore Kutscher Sørensen O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juni 1975.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
President

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 15. MAJ 1975 [1]

Høje Ret.

Denne sag forelægges Domstolen som en anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof. Det væsentlige spørgsmål, som denne ret skal afgøre, er, om det dér indstævnte firma, Hamburger Import-Kompanie GmbH, i henhold til fællesskabslovgivningen er forpligtet til at betale importafgift for en sending koncentreret appelsinsaft, der importeredes fra Israel i juni 1970.

Dette spørgsmål er opstået således.

Den 28. juni 1968 vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 865/68 (EFT-specialudgave 1968 (I), s. 217; org. ref. JO L 153 af 17. 7. 1968) om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager. Et af formålene med denne forordning var, som det fremgår af dens betragtninger, en harmonisering af samhandelsreglerne for disse produkter med samhandelsreglerne for sukker i betragtning af, at priserne på sukker, glukose og glukosesirup havde en »direkte og mærkbar indflydelse« på kostprisen for visse af de nævnte produkter.

I overensstemmelse hermed bestemmes det i forordningens artikel 2, at ud over den told, der følger af den fælles toldtarif, anvendes der importafgift på indholdet af forskellige tilsatte sukkerarter i bl.a. »frugt og grønsagssafter med et indhold af tilsat sukker på over 30 vægtprocent«. Størrelsen af denne importafgift skulle i henhold til et fastsat skema beregnes ud fra den importafgift, der allerede var pålagt visse produkter (hovedsageligt frugtsaft tilsat sukker), som var omfattet af den fælles markedsordning for sukker. Som De vil erindre, var denne ordning blevet indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 1009/67 af 18. december 1967.

1 — Oversat fra engelsk.

Det måtte snart konstateres, at det i hvert fald for visse arter af importerede frugt- og grønsagssafter i praksis var vanskeligt gennem analyser at afgøre, om et højt sukkerindhold skyldtes tilsat sukker eller et stort indhold af naturligt sukker. Imidlertid blev det også fastslået, at varer, der havde et stort indhold af naturligt sukker, i almindelighed var dyrere end varer, der havde et lige så stort indhold af tilsat sukker.

Af disse grunde ændrede Rådet den 11. marts 1969 forordning (EØF) nr. 865/68 ved forordning (EØF) nr. 455/69 (EFT-specialudgave 1969 (I), s. 95; org. ref. JO L 64 af 14. 3. 1969). Ud fra den betragtning, at »frugt- og grønsagssafter med et stort indhold af naturligt sukker så vidt muligt ikke bør pålægges nogen importafgift«, blev der indført en værdisondring blandt de frugt- og grønsagssafter, der var omfattet af den tidligere forordning, og som ved 15° C havde en vægtfylde på 1,33 og derunder.

Hvad angår drue-, æble- og pæresaft og blandinger af æble- og pæresaft blev skillelinjen lagt ved 18 RE pr. 100 kg nettovægt. For andre frugt- og grønsagssafter (herunder appelsinsaft) blev den fastsat til 30 RE pr. 100 kg nettovægt. I begge tilfælde blev produkter, hvis værdi lå over skillelinjen, fritaget fra importafgift, mens produkter med en værdi, der lå lavere, prima facie var omfattet af den. Jeg siger »prima facie«, fordi importøren altid havde mulighed for at føre bevis for, at et særligt produkt faktisk indeholdt naturligt sukker — se sag nr. 3/71, *Gebrüder Bagusat* mod *Hauptzollamt Berlin-Packhof* (Recueil 1971, s. 577).

I henhold til artikel 9, stk. 2 i forordningen nr. 865/68 sammenholdt med artikel 2 i forordning nr. 455/69 blev den nomenklatur, der var resultatet af disse forordninger, optaget i den fælles toldtarif. Herefter har den fælles toldtarif 2 positioner, der er relevante i denne sag. Det drejer sig om:

Position 20.07 B II a 1, der omfatter appelsinsaft med en vægtfylde ved 15° C på 1,33 og derunder og en værdi på over 30 RE pr. 100 kg nettovægt, og

position 20.07 B II b 1 aa, der omfatter appelsinsaft med samme vægtfylde men med en værdi på 30 RE og derunder pr. 100 kg nettovægt og med et indhold af tilsat sukker på over 30 vægtprocent.

Det vareparti, som indstævnte i hovedsagen importerede, bestod af 1 248 kartonner koncentreret appelsinsaft. Det er ikke bestridt, at denne appelsinsaft havde en vægtfylde ved 15° C på 1,33 eller derunder, eller at den havde et indhold af sukker på over 30 vægtprocent. Den blev nemlig toldangivet med et sukkerindhold på 63 %. Indstævnte har ikke forsøgt at påvise, at dette alt sammen var naturligt sukker. Faktisk er der kun uenighed om, hvorvidt appelsinsaftens værdi måtte anses for at ligge over eller under 30 RE pr. 100 kg nettovægt.

I henhold til indstævntes angivelse til de tyske toldmyndigheder indeholdt hver karton 12 flasker, og hver flaske indeholdt 895 g appelsinsaft. Den fakturerede pris blev angivet til 11,80 DM pr. karton. På papiret androg dette en værdi af 109,80 DM pr. 100 kg appelsinsaft, netop 9 pfennig over 30 RE, der svarede til 109,80 DM.

Det er ikke bestridt, at hver karton indeholdt 12 flasker, men toldmyndighedernes stikprøver af 3 flasker viste et indhold på henholdsvis 927, 929 og 934 g. Dette gav en gennemsnitsvægt pr. flaske på 930 g. På dette grundlag var appelsinsaftens værdi pr. 100 kg nettovægt, beregnet ud fra en pris på 11,80 DM pr. karton, 105,73 DM og således under 30 RE. Indstævnte blev foreløbigt ansat til en importafgift på 4 088,43 DM.

Indstævnte klagede gennem administrative kanaler over denne foreløbige ansættelse. Firmaet gjorde gældende, at der ved tariferingen under position 20.07 B II a 1 eller 20.07 B II b 1 aa, ikke skulle ske beregning af værdien af appelsinsaften i forhold til dens faktiske nettovægt

men i forhold til den i kontrakten omhandlede nettovægt, fordi det var i forhold til denne, at prisen var blevet fastsat. Det var den israelske eksportør, der havde overfyldt flaskerne, idet han ønskede at beskytte sig imod risikoen for kontraktsbrud som følge af den underfyldning, der kunne opstå på grund af temperaturforandringer eller afvigelser i selve flaskernes vægt. Der var ikke indgået kontrakt om den heraf følgende mervægt, og ingen del af kontraktprisen kunne derfor henføres til den.

Klagen medførte, at toldmyndighederne åbnede andre 15 flasker og konstaterede, at disse havde en gennemsnitlig nettovægt på 932 g. Den medførte også, at toldmyndighederne konstaterede, at der var blevet anvendt en fejlagtig dato for importafgiftssatsen, hvorfor ansættelsen blev nedsat til 3 985,48 DM. Denne størrelse af importafgiften blev senere gjort endelig.

Den endelige ansættelse af importafgiftsbeløbet indbragte indstævnte i hovedsagen for Finanzgericht Hamburg, hvor firmaet fik medhold. Derpå fulgte appellen til Bundesfinanzhof fra de tyske toldmyndigheder, repræsenteret af Hauptzollamt Hamburg-Ericus, der altså er appellant i hovedsagen.

Disse parters anbringender koncentrerer sig om visse bestemmelser, der gælder for fortolkningen af den fælles toldtarif og værdiansættelsen af varer, der skal fortoldes, og jeg må nu vende mig til disse bestemmelser.

I artikel 9, stk. 2 i forordning nr. 865/68, som jeg allerede har henvist til, bestemmes, at »for tariferingen af de varer, der omfattes af denne forordning, gælder de almindelige tariferingsbestemmelser for den fælles toldtarif . . .«.

Der er enighed om, at de af disse almindelige bestemmelser, der her er relevante, er underafsnit C, nr. 1 og underafsnit C, nr. 2 under overskriften »fælles almindelige betemmelser vedrørende nomenklaturen og toldsatserne«. De lyder således:

»1. For så vidt ikke andet er bestemt, anvendes bestemmelserne om toldværdi foruden til fastsættelse af værdien af værditoldpligtige varer også til fastsættelse af den værdi, der finder anvendelse ved henførsel af varer til visse positioner.
2. For vægttoldpligtige varer samt i de tilfælde, hvor vægten finder anvendelse ved henførsel af varer til visse positioner, anses som
   a) »bruttovægt«: varens vægt med hele emballagen,
   b) »nettovægt« eller »vægt« (uden nærmere bestemmelse): varens vægt uden enhver emballage.

   Som »emballage« i henseende til a) og b) anses indre og ydre beholdere, udstyr, indpakning og underlag med undtagelse af transportmidler (herunder containere), presenninger, læssemidler og det ved transporten anvendte tilbehør«.

Der er også enighed om, at »bestemmelserne om toldværdi«, der nævnes i de almindelige bestemmelser, underafsnit C, nr. 1, er bestemmelserne i den ændrede forordning (EØF) nr. 803/68 af 27. juni 1968 fra Rådet (EFT-specialudgave 1968 (I), s. 163; org. ref. JO 148 af 28. 6. 1968). Som det klart fremgår af denne forordnings betragtninger blev den vedtaget med henblik på indførelse af en ensartet metode til ansættelse af toldværdien i alle medlemsstater for at få en ensartet anvendelse af den fælles toldtarif. Dens bestemmelser støttes på Bruxelles-konventionen om ansættelse af varers toldværdi, som alle medlemsstaterne (herunder de tre nye medlemsstater) har underskrevet. I artikel 1, stk. 1 i forordningen bestemmes:—

»Ved anvendelsen af den fælles toldtarif er toldværdien af indførte varer normalprisen, dvs. den pris, varerne ville indbringe på det i artikel 5 nævnte tidspunkt ved et salg i det åbne marked mellem en køber og en sælger, der er indbyrdes uafhængige«.

Forordningens artikel 1, stk. 2 og artikel 2 til 8 omhandler definitionen af det be-

greb, der således indføres i artikel 1, stk. 1, idet vilkårene og de øvrige karakteristika ved det der anførte hypotetiske salg detaljeret beskrives. Således bestemmes i artikel 1, stk. 2 de forudsætninger, der gælder for leveringsstedet, for hvilken kontrahent, der skal bære omkostninger og gebyrer ved salget og leveringen, og for hvilken part, der skal bære interne told- og afgiftsbeløb. I artikel 2 kræves, at prisen er den eneste faktiske ydelse fra køberens side, og der bliver gjort rede for, hvad der menes med »en køber og en sælger, der er indbyrdes uafhængige«. Artikel 3 omhandler retten til at benytte et hvilket som helst relevant patent, mønster eller varemærke eller en hvilken som helst relevant ophavsret. I artikel 4, som indstævnte i hovedsagen støtter sig på, bestemmes, at med undtagelse af varer, der importeres i flere sendinger, skal »normalprisen fastsættes under den forudsætning, at salget omfatter den varemængde, der skal værdiansættes.« I artikel 5 fastsættes det tidspunkt, der skal lægges til grund for ansættelsen, det vil i almindelighed sige importtidspunktet. Artikel 6 og 7 omhandler definitioner i henseende til artikel 1, stk. 2. Endelig omhandler artikel 8 transportomkostninger.

Først i forordningens artikel 9 findes der bestemmelser, som vedrører en eventuel foreliggende købekontrakt, der omfatter de importerede varer. I denne artikel er det bestemt:—

»1. Den pris, der er betalt eller skal betales, kan godkendes som toldværdi, når
   a) købsaftalen gennemføres inden for de i artikel 10 fastsatte tidsfrister,
   b) prisen på aftaletidspunktet svarer til priser, der er kommet i stand ved et salg i det åbne marked mellem en køber og en sælger, der er indbyrdes uafhængige, og
   c) denne pris om fornødent reguleres for at tage hensyn til omstændigheder, der ved det pågældende køb måtte afvige fra de til grund for normalprisen liggende.

2. De i stk. 1, litra c) nævnte reguleringer vedrører især:
   a) omkostninger, som nævnt i artikel 1, stk. 2,
   b) prisnedsættelser, der kun indrømmes eneagenter eller eneforhandlere eller enhver anden fysisk eller juridisk person, der driver virksomhed under lignende vilkår,
   c) usædvanlige rabatter og enhver anden nedsættelse af den sædvanlige konkurrencepris.«

I artikel 10 bestemmes i det væsentlige, at artikel 9 bortset fra undtagelser kun skal finde anvendelse, hvor dagen for aftalens indgåelse ikke ligger mere end 6 måneder forud for det tidspunkt, der skal lægges til grund for værdiansættelsen. Undtagelserne vedrører varer, der sædvanligvis sælges med længere leveringsfrister end 6 måneder, varer, der fremstilles på bestilling, og tilfælde af *force majeure.*

Det er efter min mening klart, at købekontraktens pris kun kan danne grundlag for toldværdien i det omfang, den svarer til »normalprisen«. I Bruxelles-konventionen indeholder selve definitionen af toldværdien (konventionens tillæg I) ingen henvisning til købekontraktens pris. Denne definition foreskriver simpelthen, at målestokken for toldværdien er »normalprisen«, og definerer denne (mindre detaljeret end det sker i forordning 803/68). I note nr. 5 i de forklarende noter (konventionens tillæg II), der også er bindende, siges det:

»Formålet med værdidefinitionen er at gøre det muligt i hvert enkelt tilfælde at beregne den told, der skal betales, på grundlag af den pris, hvortil indførte varer frit vil kunne erhverves af enhver køber i det frie marked i den havn eller på den plads, hvor varen føres ind i landet. Den er et begreb til almindelig anvendelse og gælder, hvad enten de pågældende varer faktisk indføres i henhold til en salgskontrakt eller ej, og uanset bestemmelserne i en sådan salgskontrakt.

Anvendelsen af Definitionen medfører imidlertid en undersøgelse af de på tids-

punktet for værdiansættelsen gældende priser. Når indførte varer derfor er genstand for *bona fide* omsætning, kan i praksis den pris, der er betalt eller skal betales ved den pågældende handel, i almindelighed anses som et gyldigt udtryk for den i Definitionen nævnte normalpris. I betragtning heraf kan den pris, der er betalt eller skal betales, med rimelighed anvendes som grundlag for værdiansættelsen, og det anbefales toldmyndigheder at godkende denne pris som den pågældende vares værdi, dog med forbehold af:

(a) behørige foranstaltninger til forhindring af toldsvig ved hjælp af priser eller kontrakter, der er falske eller fiktive; og
(b) sådanne ændringer i den kontraktmæssige pris, som måtte anses for nødvendige på grund af omstændigheder, der adskiller kontrakten fra det i værdidefinitionen indeholdte teoretiske begreb.«

De forklarende noter, som Værdiansættelseskomiteen under Toldsamarbejdsrådet har udstedt i henhold til konventionens artikel VI, indeholder (på s. 32) følgende afsnit om nr. 5 i de forklarende noter til konventionen:

»Selv om det i denne note erklæres, at når indførte varer er genstand for *bona fide* omsætning, kan den pris, der er betalt eller skal betales i almindelighed anvendes som grundlag for værdiansættelsen, skal dette ikke opfattes som et alternativ til Definitionens normalpris. Det er ikke muligt at antage, at der findes et sådant alternativ, ikke blot fordi Definitionen udelukker anvendelsen af to kriterier, men også fordi den pris, der er betalt eller skal betales i henhold til en kontrakt, der fuldstændigt svarer til Definitionens krav, ikke er andet end en konkret anvendelse af dette begreb.«

Det samme forhold understreges både i betragtningerne og i artiklerne i Kommissionen forordning (EØF) nr. 1581/74 af 24. juni 1974, der supplerer forordning nr. 803/68 — selv om dette ikke har direkte forbindelse med denne sag.

Appellanten i hovedsagen har ikke afgivet indlæg for Domstolen, men toldkontorets holdning kan udledes af dets endelige afgørelse vedrørende afgiftsansættelsen af indstævnte såvel som af afgørelsen fra Finanzgericht Hamburg og af den diskussion af sagen, der findes i forelæggelseskendelsen fra Bundesfinanzgericht. Det forekommer mig ikke, at denne holdning afviger væsentligt fra det, som på Kommissionens vegne er fremført for Domstolen.

I korthed går Kommissionens anbringender ud på, at der er to adskilte faktorer, som den ansvarlige toldembedsmand i et tilfælde som det foreliggende må fastlægge: varens »nettovægt« og dens »toldværdi«. Den eneste relevante regel, der omhandler fastsættelsen af nettovægten er underafsnit C, nr. 2, b) i de almindelige bestemmelser til den fælles toldtarif. Denne må fortolkes således, at den har samme mening alle steder, hvor den kan have betydning, dvs. hvad enten den har betydning for ansættelsen af toldvægten, hvor det drejer sig om vægttoldpligtige varer eller ved ansættelsen af vægten, hvor denne som her indgår i definitionen i en relevant toldposition eller underposition. Derfor kan henvisningen til »vægt« i underafsnit C, nr. 2, b) kun være en henvisning til varens faktiske vægt, fordi det er på denne, toldsatsen anvendes, og fordi den i øvrigt er det eneste, som toldembedsmændene med sikkerhed kan efterprøve.

På den anden side har indstævnte i hovedsagen gjort gældende, at der her kun er én faktor, der skal fastsættes, nemlig varens toldværdi. Vægten, har indstævnte anført, kommer kun ind i billedet, fordi værdien nødvendigvis må udtrykkes i en eller anden enhed, det være sig vægt, rumfang, længde eller andet. Her har lovgivningen foreskrevet enheden til at være 100 kg nettovægt, men heraf følger ikke, at den relevante vægt er den faktiske nettovægt og ikke den af aftalen omfattede nettovægt.

Jeg forstår ikke, hvorledes indstævnte kan hævde, at underafsnit C, stk. 2, b) er

fuldstændig uden betydning. Reglen må i hvert fald have betydning i det omfang, hvor det klart fremgår af den, at den faktor, i forhold til hvilken varen skal værdiansættes, er »varens vægt uden enhver emballage«, det vil i det foreliggende tilfælde sige vægten af selve appelsinsaften uden flasker og kartonner. Indstævntes argumentation går efter min mening ud på, at det udelukkende er et spørgsmål om fortolkningen af bestemmelserne om toldværdien, dvs. af forordning nr. 803/68, om »vægten af selve appelsinsaften uden flasker og kartonner« i denne sammenhæng betyder dens faktiske vægt eller den vægt, der omhandles i købekontrakten.

Jeg har ikke noget imod at lægge til grund, at indstævntes argumentation indtil nu er korrekt, men jeg kan ikke være enig i det næste trin i dette firmas argumentation, der går ud på, at hvor varens toldværdi fastsættes ud fra købekontraktens pris i henhold til artikel 9 i forordning nr. 803/68, som det skete her, må den nettovægt, som toldværdien sættes i forhold til, nødvendigvis også bestemmes på denne måde.

Selvfølgelig kunne man i et tilfælde, hvor flasker tilfældigt var blevet overfyldt eller for den sags skyld underfyldt, se bort fra unøjagtigheden. For i så fald kunne købekontraktens pris, alt andet lige, tages som et nøjagtigt mål for »normalprisen« på kontraktsmængden. Det kunne også ske i det tilfælde, der omhandles i § 37 i den tyske Wertzollordnung af 29. november 1961 (BGBl. I 1983), som Bundesfinanzhof har henvist til i forelæggelseskendelsen, hvor der under transporten af naturlige grunde indtræffer en vægtændring, eller hvor der har været op-eller nedadgående udsving inden for de grænser, som tolereres efter branchens sædvaner.

Men i denne sag har vi en udtrykkelig afgørelse fra Finanzgericht, der går ud på, at der ikke var noget tilfældigt ved overfyldningen: overfyldning er sædvanlig i denne branche. Dette resultat har fundet udtryk i Bundesfinanzhofs spørgsmål til Domstolen, der lyder således:—

»Er den afgørende faktor ved afgrænsningen mellem positionerne 20.07 B II a 1 og 20.07 B II b 1 aa i den fælles toldtarif sammenholdt med de almindelige bestemmelser til den fælles toldtarif, underafsnit C, nr. 1 og 2 b) — forudsat at fakturaprisen anerkendes som bedømmelsesgrundlag — den indførte vares faktiske nettovægt eller den i købekontrakten aftalte mindstevægt pr. enhed, såfremt en ekstra gratis påfyldning er handelssædvane ved en sådan aftale?«

Spørgsmålet vedrører således et tilfælde, hvor overfyldning er sædvane. Som anført af Bundesfinanzhof i forelæggelseskendelsen findes der i praksis mange eksempler på sådanne sædvaner vedrørende »overfyldning« — for eksempel inden for tekstilbranchen, inden for konservesindustrien osv. Spørgsmålet har derfor almindelig betydning.

Efter min opfattelse er det ved besvarelsen afgørende at huske på, at det dominerende begreb i forordning nr. 803/68 er »normalprisen«, samt at dette begreb finder anvendelse på »indførte varer« — se forordningens artikel 1, stk. 1. Købekontraktens pris kan aldrig være mere end et mål for »normalprisen« for »indførte varer« — dvs. for den pris, som disse varer ville indbringe »ved et salg i det åbne marked mellem en køber og en sælger, der er indbyrdes uafhængige.«

På dette grundlag synes jeg, at svaret på Bundesfinanzhof's spørgsmål er ganske klart. Eftersom det i denne særlige branche er sædvane at overfylde flaskerne, er den pris, som indstævnte og dennes leverandør har aftalt, kun et mål for »normalprisen« for overfyldte flasker. Det har efter min opfattelse ingen betydning, at en sådan ekstra påfyldning, således som indstævnte i hovedsagen gentagne gange har anført for Domstolen, sker »vederlagsfrit« i den betydning, at sker den ekstra påfyldning ikke, vil dette forhold ikke kunne give anledning til sagsanlæg for kontraktsbrud. Det er simpelthen denne omstændighed, der medfører, at spørgsmålet opstår.

Jeg vil konkludere, at den relevante nettovægt i et tilfælde som det foreliggende er vægten af den i flaskerne faktisk indeholdte appelsinsaft.

Jeg har tidligere nævnt, at indstævnte i hovedsagen har støttet sig på artikel 4 i forordning nr. 803/68. Jeg må tilstå, at jeg ikke kan tilslutte mig firmaets anbringender i det omfang, de støttes på denne artikel. Som svar på et spørgsmål fra Domstolen blev det på Kommissionens vegne gjort gældende under den mundtlige forhandling, at artikel 4 omhandlede et helt andet problem. Dette er jeg enig i. Artikel 4 skal efter min mening sætte det hypotetiske salg, der omhandles i artikel 1, stk. 1, i forhold til den varemængde, der i hvert enkelt tilfælde skal værdiansættes, dvs. til den varemængde, der importeres i det pågældende tilfælde. Dette skyldes det forhold, at det som følge af mængderabatter o.lign. i den praktiske handel ofte sker, at varens pris ændres i forhold til den købte mængde. Efter min opfattelse har artikel 4 næppe relevans i denne sag, men i det omfang den har nogen betydning, ville jeg mene, at den snarere støtter Kommissionens anbringender end indstævntes.

De vil også huske, at indstævntes anbringender indeholdt henvisninger til den tyske lovgivning om mål og vægt. Under de mundtlige forhandlinger har Domstolen derfor anmodet indstævntes advokat om at give nærmere oplysninger om denne lovgivning. Dette gjorde han ved en telexmeddelelse dateret den 30. april 1975. Det lader til, at den eneste relevante bestemmelse, der var i kraft på tidspunktet for indgåelsen af aftalen mellem indstævnte og dette firmas israelske leverandør, var § 15 i Eichgesetz (BGBl 1969 I 759 ff). Her var det blot fastsat, at færdigpakkede varer, der indeholdt samme varemængde, skulle fremstilles således, at den indeholdte varemængde på fremstillingstidspunktet gennemsnitligt ikke androg mindre end angivet på emballagen. Med andre ord var op- eller nedadgående afvigelser tilladt, når blot den gennemsnitlige mængde ikke var mindre end anført. Den 16. december 1971 trådte Fertigpackungsverordnung (»anordning om færdigpakkede varer«) (BGBl 1971, I, 2000) i kraft. Dette skete naturligvis længe efter, at den her omhandlede vareimport var gennemført, men det blev på indstævntes vegne gjort gældende, at anordningens tekst havde været genstand for forhandling imellem handelens organisationer og regeringen siden 1969. Under alle omstændigheder angiver anordningens § 17, hvilke afvigelser fra det anførte indhold, der er lovlige. Disse synes igen at være op- og nedadgående tolerancegrænser. De udtrykkes i milliliter, der kun vanskeligt kan sættes i forhold til denne sags faktiske omstændigheder, eftersom vi ikke kender den nøjagtige vægtfylde af den omhandlede appelsinsaft. Som helhed betragtet finder jeg ikke, at henvisningen til denne lovgivning støtter indstævntes sag. Som jeg allerede har antydet, er op- eller nedadgående tolerancegrænser efter min mening ikke det samme som en sædvane om fast overfyldning.

Jeg vil konkludere, at jeg er af den opfattelse, at det spørgsmål, som Bundesfinanzhof har rettet til Domstolen, bør besvares således:—

»Hvor købekontraktens pris anerkendes som grundlag for værdiansættelsen, og såfremt det ved en sådan kontrakt er sædvane i branchen vederlagsfrit at yde en ekstra mængde, er den afgørende faktor ved afgrænsningen mellem positionerne 20.07 B II a 1 og 20.07 B II b aa i den fælles toldtarif den indførte vares faktiske nettovægt og ikke den nettovægt pr. enhed, der er aftalt i købekontrakten.«